

Rok 1972

Počasí

Jaro začalo poměrně brzy. V květnu byly vydatné deště. Ve žních i při sklizení brambor bylo počasí příznivé. 2. října byl mráz a 3. října sněžilo. Od 12. listopadu sněžilo a nastalo zimní počasí.

JZD

Od 1. ledna sloučila se JZD Černovice, Brumov a Osiky v jeden celek. Byly dostaveny kanceláře a sociální zařízení. Na loukách pod mlýnem byly prováděny meliorace.

Jednota

23. dubna byla dána do provozu nová prodejna potravin Jednota. První prodavači byli vedoucí Ludmila Hašková z Brumova a Marie Kuběnová Černovice.

Úroda

Úroda byla poměrně dobrá i když byl rok sušší. Jedině brambory a křmná řepa daly nižší výnos. Sklizeň sena a jetele byla slabá. Bývalý obchod u Minaříků koupil soused Antonín Jilek z čísla 10 a upravil na rodinný domek. Dům č. 98 Křenek Antonín byl po úmrtí majitele prodán. Koupil ho pan Šemora z Brna. Dům č. 48 koupil Josef Proks ředitel Masny v Olešnici. Silnice z Bedřichova do Černovic byla vyasfaltována.

Narození

úmrtí

Narodilo se 9 dětí. Zemřelo 9 osob.

Z paměti

Jak se za stara mlátilo obilí

Obilí se svázelo ve žních do stodol a skládalo se do párníka. Jak stodola vypadala?

Zpravidla prostředkem byla průjezdná vrata, na každé straně stodoly jedny proti sobě, aby se mohlo do stodoly vjet, obilí složit a prázdný vůz vyjet druhou stranou. Uprostřed stodoly bylo místo na mlácení. Podlaha byla hliněná udělaná z nepálených truplí dělaných z cihlářské hlíny do které se dávaly rezné nebo ječmenné plevy. Takováto zem se pak dusala a pro lepší zpevnění polévala krví z porážek od řezníka. Taková zem byla tvrdá. Po stranách mlatu byly párníky, obyčejně po každé straně jeden. Tam se skládalo obilí, až po hřeben střechy. Nad mlatem byly vazbové trámy, na nich desky. Tomu se říkalo patro. Nad párníkem vazbové trámy nebyly. Mlátilo se až v zimě až obilí vymrzlo, potom se dobře vymlácelo. Co bylo potřeba na podzimní setí a do mlýna, to se mlátilo hned ve žních. Mlátilo se cepama a to víc mlátců současně. Ti museli umět mlátit, aby byli jak se říkalo sehraní, protože kdo neuměl držet notu při mlácení musel mlácení nechat. Když mlátili dva říkalo se, že jim cepy zpívají ta – ta, ma – ma, ta – ta, ma – ma. Jestli mlátili trojce, cepy zpívaly půl pec – na, půl pec – na. Ve čtveřici když se mlátilo cepy zpívaly kastrol ka – še, kastrol ka – še. Když mlátilo pět cepy zpívaly ko-či-čí vo-cas, ko-či-čí vo-cas. Když mlátilo šest cepy jako by notovaly pra-se v peci kvi-čí ků-ža se mu kr-čí, pra-se v peci kvi-čí ků-ža se mu kr-čí. To i mlatci si v duchu říkali, aby drželi notu a nespletli se. Tyto říkanky byly v každé obci jinak. Hůlka cepu se musela při tom volně v rukách otáčet, aby se cepic nezatočil. Obilí se rozprostřelo po mlati „žitama k voplotí“ a křáskama do mlatu na sílu asi tak tři stébla nad sebou. Mlatci se postavili na tak rozložené obilí a začala písnička podle toho kolik mlátců bylo. Mlátilo se cepem místo vedle místa. Po přejítí sádky obilí, jak se tomu říkalo, obilí se otočilo a začal výmlat znovu.

Vymláčená sláma se sebrala zrní vytráslo, svázala do otepí. Zrno se shrnulo stranou do kouta k voplotí.(?) Rozprostřela se další sádka a mláčení pokračovalo.

Vymláčené obilí se pak čistilo. Otevřela se vrata, aby byl na mlátě průvan. Lopatou se házelo obilí proti větru. Zrní lítalo dál, plevy bral vítr sebou. Za starých dob se takhle mlátilo celou zimu, protože práce šla pomalu.

V minulém století, tak asi po roce 1860 začaly se vyrábět první mlátičky na obilí na pohon ruční. Čtyři osoby musely mlátičkou točit. Mlátička měla jen hřebový buben na vymláčení klasů. Vytřásání obilí ze slámy dělalo se ručně. Později asi kolem roku 1880 Kučera z č. 11 pořídil si první žentour. Žentour se postavil v blízkosti stodoly. Zapráhl se dobytek koně nebo krávy a chodili dokola po vajčůře. Tažná síla se převáděla žentourem točivou, přenášela se železnou štanglí na mlát, kde byl pastorek, který měl ozubené soukolí a točení se převádělo do zrychlení. S pastorku kde byla velká řemenice se koženým řemenem přenášela točivá síla na mlátičku. Pak už se stavěly mlátičky vytřásadlové, kde zrní bylo od slámy odděleno. Tento způsob mláčení se udržel až tak do roku 1925.

Když se objevily výbušné motory benzínové nebo naftové, nahradily při mláčení tažnou sílu zvířat. Začalo se používat motorů na pohon mlátiček. První motor měl Šikula č. 5, Peša č.108, Jilek č.10, Juračka č.40. Začalo se používat lisu na slámu, aby se sláma urovnala. V roce 1931 byla postavena elektrika do vesnice. Výbušné motory byly nahrazeny elektrickými. Mlátičky čističky byly u nás už po druhé světové válce. Do této doby udrželo se děláni povřísel z cepové slámy. Každý zemědělec měl udělanu zásobu slamených povřísel. Věděl kolik má zaseto obilí a podle toho věděl kolik kop povřísel bude ve žních potřebovat. Před použitím se konce povřísel kropili vodou, aby zvlhly a při vázání se nelámaly. Vazač snopů používal k vázání roubel. Byl to kolek asi 40 cm dlouhý, na jedné straně do špice. Tím se otočením jednou dokola povříselo utáhlo, že se snopy nerozvázaly. K čištění obilí byly zkonstruovány fukary na kterých se čistilo od plev. Byly na pohon ruční.